

— Далъ ти Господь добро, Иванко... Какво си се съ-
тиль за насъ въ тоя студъ?

Ромейката разправи на мъжа си за целта на Иванко-
вото посещение и излъзе.

— Нося ти една новина — каза Белота на жена си,
когато следъ малко тя донесе върху сребърна тепсия на-
грѣта гроздовица и пресолъ. — Дойде пратеникъ отъ баща
ми и каза, че за Коледа ще ни пристигне на гости Мария.
Ей сега го срещнахъ долу, по друма.

Зоя радостно плесна съ рѣще. Но по лицето ѝ ясно
можеше да се чете, че пристигането на младата ѝ зълва не
я радва много.

— Значи Сеславъ си отиде въ кѣщи? — попита Иванко,
като си допи гроздовицата — чакай тогава ще се отбия
въ палата, за да ми разправятъ подробно.

И той отново се впусна въ грозната вихрушка.

Ледени игли посипаха клепачитѣ му, остриятъ вѣтръ
яростно ожули лицето му, което пламна сякашъ обагрено
съ червило. Жълтитѣ му кожени ботуши потъваха до горе
въ снѣжнитѣ прѣспи. Наближаваше заникъ. Далече задъ
планинитѣ надничаше тънка бледоалена ивица, която бавно
се стапаше въ синьосребърната гладкостъ на небето. Висо-
киятъ хълмъ, който Етьръ заграждаше въ дѣсно отъ Тра-
пезица, бѣше обвитъ съ новъ, могъщъ крепостенъ поясъ.
Въ срѣдата на платото личаха недовършенитѣ основи на
новия царски палатъ. Старата болярска кула бѣше вече
твърде недостатъчна за нуждитѣ на единъ владѣтелски
домъ.

— Чума да ме трѣшне, ако съмъ виждалъ презъ жи-
вота си по-лошо време... — измърморя на себе си Иванко,
докато отупваше въ трема снѣга отъ кожуха си. — Ей
хора! Нѣма ли тукъ кой да ме посрещне?

Столникътъ се затече да извести на царя.

— Хайде, хайде, — извика следъ него болярътъ и се
изсмѣ, — каточе съмъ чужди човѣкъ. Само да се нами-
раме на работа. Какво е Асѣнь, какво съмъ азъ. Сякашъ
до вчера...

Той щѣше още дълго да се одумва, ако една врата